

Anyatársak versengése az unoka körül

– Nálunk reggel mosdás van, hideg vízzel, frissen: megmossuk szépen a nyakat, a fület. Bizony, bizony! A nagymama megmossa neki a kis fület!

– Mi délelőtt mindig megyünk a levegőre, akár esik, akár hull. Jó nagy séta, és akkor nincs baj a délutáni bucikával! Egye meg mama a szivit neki! Ja, igen: a múltkor, amikor átvettük tőletek a gyereket, meg volt hűlve. Azt hiszem, hideg víz került a kis fülibe valahol. Kikel az ágyból forró fülecskéekkel, és valahonnan hirtelen belezúdul a hideg víz – jajistenem: fejreumát vagy agyhártyát kaphat tőle!

– Nálunk soha nem volt a gyerekeknek délelőtt semmi kóricálás. Megszokja, és később ebből lesz az iskolakerülés. Drága, drága kis nyuszikája a mamának! Istenkém, aztán milyen bűdös lábú suhanc lesz belőle...

– Nálunk reggeli előtt egy fél alma és méhecske-kivonat. Ez rendben tartja a kis hasát.

– Utoljára úgy vettem át tőled a gyereket, hogy fosott. Valahol éhgyomorra almát ehetett. Vagy méhecske-kivonatot etett vele valaki.

– Nálunk minden este egy rövid tévéműsor, és utána: bubu. Megvárjuk, míg a tévémaci köp egyet, és lámpaoltás. Nincs al-

kudozás! De nálam nem is bömböl ám a gyerek, hanem szépen bubul. Viszont másik probléma az, hogy leragad a kis pucukája, ezért felfelé kell fordítani a pelenkában, no, mert leragad.

– Csak nehogy kapjon a méhecske-szartól valami hasnyálat...

– Nálunk, érdekes, nem fosik soha.

– No, a mi házunkban este nincs tévzés. Nem sütjük ki a kis agyát – egye meg mama az ő kis buksiját! Ennyi: egy rövid mese felolvasása a négyszögletű micimackóról, és utána rögtön bucika. És mi egyszerre nem eszünk sokat: megfekszi a gyomrot. Inkább napközben többször enni, de egyszerre keveset.

– Istenem, nálunk mindig pontosan volt a reggeli, az ebéd, a vacsora! Nagypánk ott ült az asztalfőn, akkoriban még volt asztalfő, nem tűrte a késést, rácsapott az asztalra, és egy mukk se volt. Mindennek megvolt az ideje, az evésnek is. Ma már egyes családokban egész nap egyfolytában esznek. Mint a ló.

– A hintaló, amit ti vettetek neki, veszélyes. Feltettük a padlásra.

– Akik egyfolytában esznek, mint a ló, az olyanok mikor emésztenek?

– Nálunk minden este szegény apám ronda csukamájolata adott nekünk egy kiskanállal. Feltette a nyakkendőjét és a szemüvegét. Felvette a zakóját, begombolta, és megfogta a kiskanalat. Körbeálltuk a nagy ebédlőasztalt a nagyszobában, a cseléd szigorúan nagyság szerint állított bennünket, és – édes istenem! – becsuktuk a szemünket és kitátottuk a szánkat.

– Édesanyám birsalmasajtot tett a homlokunkra almaecettel, amikor fáj a fogunk.

– Anyám köménymagos rizset dugott a fülünkbe, amikor lázunk volt.

– Amikor velem van, sosem szortyog a gyerek, és nem iz-
zad a kis lába. De, mondjuk, a mi házukban sosem volt az,
hogy zokniban aludjunk vagy sapkában. A testnek szuszognia
kell éjjel az ágyban! Volt egy szomszéd fiú annak idején ná-
lunk: úgy halt meg, hogy elzáródott a füle valami köményma-
gos rizstől!

– A múltkor úgy vettük át tőletek a gyereket, hogy felfelé
volt fordítva a kis pucája. Ahogy hazaértünk, lefelé fordítot-
tam, hogy keringjen benne rendesen a vér.